

Prekentekest: Joh 5,24-29

Jesus sa: Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke for dommen, men er gått over fra døden til livet. Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Den tid kommer, ja, den er nå, da de døde skal høre Guds Sønnns røst, og de som hører, skal leve. For likesom Faderen har liv i seg selv, har han også gitt Sønnen å ha liv i seg, og han har gitt ham myndighet til å holde dom, fordi han er Menneskesønnen.

Dere må ikke undre dere over dette, for den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst. De skal komme fram, og de som har gjort det gode, skal stå opp til livet, men de som har gjort det onde, skal stå opp til dom.

Slik lyder Herrens ord.

Denne teksten er det mange som har hørt før. Den hører med til begravellesliturgien og er en av de tekstene som leses borte i kapellet ved begravelse og bisettelse. Mange har hørt teksten uten å tenke over ordene. Noen har forstått teksten rett. Men, jeg tror også det er mange som har misforstått. Når det leses i begravelser at de døde skal høre Guds Sønnns røst, og at de som hører skal leve, da tror jeg mange tenker på den som er død, at det er han eller hun og andre døde som skal høre Guds Sønnns røst.

På samme måte, når en i begravelser hører ordet fra Jesus: "Den som kommer til meg vil jeg så visst ikke støte bort." Joh 6,37. Da hender det noen tenker at vi kommer jo til Jesus når vi dør, og at dette derfor er et ord om at enhver som dør vil Jesus ikke støte bort.

Hverken denne eller prekentekest for i dag lover evig salighet til alle som dør. Tvert imot, tekstene minner oss om det store Alvoret at alle mennesker en dag skal fram for Guds domsstol, at det da vil være et innenfor eller utenfor Guds rike, et for eller mot Jesus som da vil være for evig avgjørende. Og at det nå er tid for å møte en nådig Gud.

"Den tid kommer, ja, den er nå, da de døde skal høre Guds Sønnns røst, og de som hører, skal leve." De døde, det er ikke de fysisk døde, de som er lagt i kiste eller i urne. De døde er de som er som døde for Gud. De lever i beste velgående, de er med i samfunnslivet, de går på jobb, er med i lag og foreninger og gjør mye godt.

Enten er de ikke døpt, eller det livet de en gang fikk i dåpen, den gangen de ble båret inn i kirken, det har de siden latt dø ut. Det begynte med tre håndfuller vann i Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Og Jesu ord om at ingen kan komme inn i Guds rike hvis han ikke blir født på ny av vann og Ånd. Visst er det en åpen himmel over dåpen. I dåpen er det Gud som handler og lar den nye fødsel skje og innlemmer mennesket i Guds rike.

Herren sier i Esekiel 36 om tider som skulle komme: "Jeg stenker rent vann på dere, så dere blir rene. For all urenheter som skyldes de mange avgudene, vil

jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte og la dere få en ny ånd inne i dere. Jeg vil ta steinhjertet ut av kroppen deres og gi dere et kjøtt hjerte isteden. Jeg lar dere få min Ånd inne i dere, og gjør det slik at dere følger mine forskrifter og tar vare på mine lover, så dere lever etter dem." Esek 36,25-27.

Slik var starten og slik skulle det være, men hvordan ble fortsettelsen? Et hvert nyfødt barn trenger næring for å vokse og utvikle seg, bli stor og sterk. Foreldre er ofte flinke til å sørge for at barnet får den næring som barnet trenger. Det er noe alle vet og tar hensyn til. Kanskje er ikke alle like klar over at det er slik det er også med dåpslivet. Et hvert døpt menneske trenger åndelig mat; det kristne fellesskapet, nådemidlene, Guds ord og bønner, kontakten med Gud, kontakten med Jesus. Det er næring for troen.

Mange har siden i livet blitt sulteføret på Guds ord. Da har dåpslivet dødd ut og blitt som de tørre benene vi leste om for litt siden hos Ezekiel. (Esek 37,1-5.10-14) Mennesker som er åndelig døde for Gud. Hvis man er åndelig død hjelper heller ikke dåpen. Dåpen er ikke magi eller en billig livsforsikring for alle tilfellers skyld. Dåpen er, som det står i Titus brev, det bad som gjenföder og fornyer ved Den Hellige Ånd. (Tit 3,5).

I dåpen ble vi født på ny til et liv som skal leves sammen med Jesus, et liv som er dyrt kjøpt gjennom Jesu død på korset da han tok straffen for vår synd på seg. Det er dette livet vi er skapt til å leve. Livet under en åpen himmel. Livet i fortrolighet med Gud. Oppleve hans tilgivelse og nåde og Den Hellige Ånds ledelse. Med Guds omsorg og kjærlighet i hverdagen i de små ting og i de store linjer i livet. Det livet gir grunn for trygghet og glede.

Men hva da med de mange som har mistet troen underveis? Det gjelder tross alt ganske mange. Finnes det ikke noe håp?

I et sterkt billedspråk leste vi fra Ezekiels bok at Gud i et syn lot profeten se en mengde døde mennesker, tørre ben. "Kan disse tørre ben bli levende igjen?" spurte Herren, og sa: "Tal profetisk over disse ben og si til dem: Dere tørre ben, hør Herrens ord!" Så talte profeten Guds ord til dem, og de ble levende.

"Den tid kommer," sa Jesus, "ja, den er nå, da de døde skal høre Guds Sønnens røst, og de som hører, skal leve." Her i preteksten kommer Jesus og forkynner at denne profetien fra Ezekielboken har gått i oppfyllelse. Fra nå av skal de døde få høre. Også åndelig døde som ikke lenger lever dåpslivet skal få høre og vende tilbake til dåpens nåde, til livet som Guds barn.

Men hvorfor ikke vente og håpe på at alt går bra til slutt? Det er det mange som gjør. Bibelen forteller oss at Jesus er gitt myndighet til å holde dom. På den siste dagen skal alle frem for Guds domstol. Bibelen lærer oss at i dommen på den siste dag vil ikke noen mennesker kunne bestå ved å henvise til sitt eget liv og egne gjerninger. Alle mennesker er syndere.

Derfor, skal vi ha noen som helst sjanse med våre liv til å bestå for Gud på dommens dag, da må vi ikke vente til denne dagen kommer. Når vi en gang dør fysisk, da blir det for sent. Når Jesus en dag kommer igjen for å dømme levende og døde, da er det også for all tid for sent.

Skal vi frikjennes på dommens dag, må vi derfor dømmes nå. Her og nå mens vi lever, mens det ennå er tid for nåde hos Gud. Det var jo derfor Jesus kom, for å frelse, for å sone all verdens synd. Skal vi frem for Guds domstol nå, da nytter det ikke å ha et godt forsvar, da nytter det ikke å skaffe en av landets beste advokater. Da nytter bare en ting; å innrømme skyld, å innrømme synd mot Guds vilje, synd mot Guds bud. Alt annet vil være falskhet, løgn og misforstått fromhet. Du og jeg må dømmes skyldig her og nå av Gud. Først da går det an å få nåde. Først da vil Jesu soningsdød på korset gjelde for oss. Da er allerede synden sonet - for den som tror.

Det står skrevet: "Sier vi at vi ikke har synd, da bedrar vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Men dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han tilgir oss syndene og rensar oss for all urett." 1Joh 1,8f. Derfor sier Jesus i prekenteksten i dag: "Den som hører mitt ord og tror på ham som har sendt meg, han har evig liv og kommer ikke for dommen, men er gått over fra døden til livet."

Gud skaper liv i åndelig døde. Gud skaper tro der hans ord blir forkynt og tatt imot. "Så kommer da troen av det budskap en hører, og budskapet kommer av Kristi ord," Rom 10,17 står det i Romerbrevet. Det er en nær sammenheng mellom livet i troen og tilgangen på Guds ord. Troen eksisterer ikke i et vakuum. Det er ikke med troen som med verdipapirer en kan ha liggende i en skuff. Verdipapirer holder seg gjerne fra år til år. Troen, derimot, kan det vise seg er borte når du tar den frem etter x antall år. Troen er en gave fra Gud. Den er gitt for å brukes og den henter næring i kontakten med Gud.

Vi har sett at Jesus taler om åndelig død og liv i prekenteksten i dag. Men han taler også om legemlig død når han nevner de som er i gravene. Ute i naturen ser vi nå at sommeren avløses av høst og vinter. Borte på kirkegården minner de mange gravsteinene oss om at også menneskelivet en gang når sin høst. De mange kistene og urnene er senket i jorden, er skjult og borte. I dag hører vi likevel Jesu ord om at den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre hans røst. De skal komme fram, og de som har gjort det gode, skal stå opp til livet, men de som har gjort det onde, skal stå opp til dom.

Det er kun én som fullkomment har gjort det gode. Det er Jesus. Den som har fått hans nåde, har fått hans fullkomment rettferdige liv. På dommens dag vil hans liv gjelde for oss. Derfor sier Jesus: "Dette er den gjerning Gud vil dere skal gjøre: å tro på ham som Gud har sendt." Joh 6,29. Frelsesverket er gjort ferdig, og vi får ta imot i tro.

Det går fra høst til vinter. Snøen ligger etter hvert som et teppe over landskapet. Det kan av og til virke ufattelig at den naturen vi ser ligger frossen og livløs om vinteren, en dag skal tine og bli til liv. Men vi tror det vil skje, for vi har sett det skje før. Etter vinter kommer vår.

Troen på oppstandelsen sprenger vår erfaring. Vi har ikke sett det. Likevel, det var en gang noen som så det! De som så det har fortalt hva de så - døden maktet ikke holde Jesus fast. Da Jesus døde på korset var det for vår skyld. Da

Jesus påskemorgen stod opp av graven, var det også for vår skyld; for å gi liv til den som tror, et liv som ikke dør i døden. De som så det den gang, har gitt sitt vitnesbyrd. Jesu ord møter oss i dag som den gang. Et ord om evig liv, et liv sammen med Jesus som begynner her og nå mens vi lever, og fortsetter en gang der fremme.

Jesus Kristus vil gi fremtid og håp. Vinter, snø og is skal en dag gi tapt for vår og sommer, en evig vår og sommer. Det er skjult for våre øyne, men det er åpenbart for den som tror.

Ære være Faderen og Sønnen og Den Hellige Ånd, som var og er og blir én sann Gud fra evighet og til evighet.